

Viveca Sten

Verborgen in de schaduw

Vertaald door Bianca Cornelissen

LUITINGH-SIJTHOFF

© 2021 Viveca Sten

First published by Forum, Sweden

Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden

All rights reserved

© 2025 Nederlandse vertaling

uitgeverij Luitingh-Sijthoff bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden

Oorspronkelijke titel *Dalskuggan*

Vertaling Bianca Cornelissen

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Omslagbeeld Trevillion

Opmaak binnenwerk Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 210 4258 9

ISBN 978 90 210 4259 6 (e-book)

ISBN 978 90 210 5205 2 (luisterboek)

nur 332

www.vivecasten.com

www.lsuitgeverij.nl

www.boekenwereld.com

Uitgeverij Luitingh-Sijthoff vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van dit boek is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat dit niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Voor mijn vader
Tord Bergstedt
1933-2020

Zaterdag 22 februari 2020

Het is min twaalf buiten als Anna Larsson aan komt rijden over de smalle Tångbölevägen. De zevenjarige Hugo zit in zijn skipak op de achterbank. Het is zaterdag en ze zijn op weg naar Duved voor de skiles die om acht uur begint.

De zon komt langzaam op, maar het schemert nog steeds.

Als ze in de verte een beweging ziet, mindert Anna vaart. Pasgeleden stond er een rendier bij de bocht, je moet goed oppassen. Dan beseft ze dat het maar een haas is die aan komt hupsen. Hij blijft staan, draait zich om en verdwijnt tussen de bomen.

‘Maaam...’ piept Hugo, ‘ik moet plassen.’

‘Kun je het niet even ophouden?’ vraagt Anna over haar schouder. ‘We zijn er bijna.’

‘Nee, ik moet nú plassen.’

Ze slaakt een zucht, het is nog maar een kwartier naar Duved en het is ijskoud buiten, maar als hij nodig moet, heeft Hugo de neiging in zijn broek te plassen.

Als de weg wat breder wordt, stopt ze in de berm.

‘Wel opschieten,’ zegt ze tegen haar zoon, die al bezig is zijn autogordel los te maken.

Hugo klimt uit de auto en rent naar een struik een paar meter verderop. Een moment later is hij terug en rukt de deur open.

‘Er ligt een meneer op de grond,’ zegt hij opgewonden.

‘Hoe bedoel je?’

‘Daar ligt hij,’ houdt Hugo vol. ‘Hij heeft zich pijn gedaan.’

Er is vast niets aan de hand, zegt Anna tegen zichzelf. Ze heeft geen tijd om te gaan kijken, ze moeten verder. Over een halfuur moet Hugo aangekleed en wel bij de skilift in Duved staan en hij is niet bepaald de snelste. Ze houdt er niet van hem op te jagen.

Daarentegen heeft Hugo niet de gewoonte te liegen. Stel dat er echt iemand ligt?

In de achteruitkijkspiegel ziet Anna dat haar zoon niet zijn normale zelf is. Zijn ogen zijn groot en hij lijkt van slag. Ze krijgt steeds sterker het gevoel dat ze moet uitstappen om te kijken, voor de zekerheid.

‘Oké,’ zegt ze. ‘Blijf jij hier wachten, dan ben ik zo terug.’

Zodra ze de deur opendoet, bijt de kou in haar gezicht. Haar neusgaten voelen ijskoud en haar adem zweeft in witte wolken rond haar mond. De berkenbomen lijken wel uit rijp gebeiteld.

Ze snelt in de richting die Hugo op was gegaan, een paar meter van de auto. Ze glibbert weg in de sneeuw, maar weet zich nog net vast te grijpen aan een boomtak. Dan beseft ze wat ze ziet.

Verscholen tussen de struiken ligt een man op de grond. Zijn blote handen zijn vastgebonden op zijn rug en zijn gezicht zit onder het bloed.

Anna staart naar het lijk.

De sneeuw bedekt de dode persoon als een poederwitte deken, maar de diepe wond in het achterhoofd is niet te missen.

Ieder geluid wordt opgeslokt door het witte landschap.

Misselijkheid welt in haar op en ze moet hevig slikken om alles binnen te houden. Dan struikelt ze naar de auto om om hulp te bellen.

Een schel geluid wekt rechercheur Hanna Ahlander op zaterdagochtend uit haar slaap.

Slaapdronken tast ze naar haar telefoon. Het laken is bezweet van een nachtmerrie over de aanranding in Barcelona. Ze wordt er nog steeds door achtervolgd, ook al is het dertien jaar geleden en heeft ze zich inmiddels gespecialiseerd in geweld tegen kwetsbare vrouwen.

Wie belt er zo vroeg?

Het is pas acht uur en het is weekend. Ze had zich erop verheugd te kunnen uitslapen na haar avondje uit gisteren. Morgen komt haar zus Lydia met haar man en kinderen om de voorjaarsvakantie in Åre door te brengen, dan is het voorbij met de rust, daar zorgen haar kinderen meestal wel voor.

Als er maar niets aan de hand is.

Ze neemt snel op en hijgt van bezorgdheid om haar zus.

‘Ben je wakker?’ vraagt de stem van Daniel Lindskog.

Daniel is haar directe collega. Ze kennen elkaar goed, ook al gaan ze buiten het werk niet met elkaar om. Officieel zijn ze allebei in dienst van de Landelijke Recherche in Östersund, maar Daniel is een paar jaar ouder dan zij en meer ervaren. Hij was degene die haar aan haar baan in Åre/Östersund had geholpen.

‘Hmm,’ mompelt Hanna slaperig.

Met veel moeite opent ze haar ogen en rolt op haar rug in het tweepersoonsbed. Zoals gewoonlijk heeft ze de rolgordijnen opengelaten om van het schitterende uitzicht over het Åremeer te kunnen genieten.

Vandaag had dat weinig zin. Hoewel de zon al opkwam, was de berg Renfjället recht tegenover haar in een sombere grijze mist

gehuld. Dikke sneeuwvlokken dwarrelen uit de lucht en de spar voor het raam had een witte jas gekregen.

Ze knippert met haar ogen. Ze kan niet goed focussen en heeft moeite haar gedachten te ordenen.

‘Er is een lijk gevonden,’ zegt Daniel gespannen. ‘Het gaat waarschijnlijk om een moord.’

‘Hè?’

Bij zijn laatste woorden is Hanna op slag wakker. Ze gaat recht op zitten en veegt haar warrige bruine haar uit haar gezicht. Een moord? Hun laatste grote onderzoek hadden ze nog maar twee maanden geleden afgerond.

‘Er kwam zojuist een melding binnen,’ gaat Daniel verder. ‘Er is een lichaam gevonden in de buurt van Tångböle, aan de kant van de weg naar Noorwegen.’

Hanna moest even nadenken. Ze woonde nog niet zo lang in Åre en kende de plaatsnamen nog niet zo goed.

‘Wat is er gebeurd?’

Haar stem klinkt hees en krakerig. Ze was de vorige avond uit eten geweest bij Vinbaren met haar nieuwe vriendin Karro uit Åre. Hoewel het niet erg laat was geworden, zou ze willen dat ze dat laatste drankje niet genomen had en ze vraagt zich af of ze wel achter het stuur kan stappen.

Dat wil ze Daniel echter niet vertellen.

‘Naar ik heb begrepen is het lichaam behoorlijk toegetakeld,’ zegt hij. ‘Het is een regelrechte executie, het ziet er niet best uit.’

Ondanks het feit dat ze pas een paar maanden met elkaar samenwerken, hoort ze hoe gestrest hij is.

Op de achtergrond wordt een deur dichtgeslagen en er klinkt gesuis van wind in Daniels microfoon.

‘Kun je over een kwartier klaarstaan? Dan pik ik je op.’

Het zou geen relaxed weekendje worden, dat was duidelijk. In elk geval was ze opgelucht dat ze niet hoefde te rijden.

‘Natuurlijk,’ zegt ze en ze steekt haar hand uit naar haar spijkerbroek en trui die op de grond naast het bed liggen. ‘Tot zo.’

Ze wast snel haar gezicht, bindt haar haar in een staart en kleedt zich aan. Dan loopt ze de trap op naar de keuken die op de begane grond ligt. Het luxe huis in de bergen waar Hanna woont sinds haar vertrek uit Stockholm in december, is van haar zus en zwager.

Haar gedachten schieten in het rond. Alweer een ernstig misdrijf in Åre! Er trekt een rilling langs haar ruggengraat.

Ze zet het koffieapparaat aan en drukt op de knop voor extra sterke koffie.

Door het keukenraam ziet ze Daniels auto de brede parkeerplaats oprijden. Hij toetert een paar keer en na een laatste blik op de rommel op het aanrecht – ze moet echt opruimen voordat Lydia komt – grist ze haar jas mee en trekt de deur open.

De ijzige kou doet haar naar adem happen. Ze had een extra trui mee moeten nemen, maar ze heeft geen zin om terug te rennen terwijl Daniel zit te wachten, dus loopt ze verder.

Met een verbeterde uitdrukking op zijn gezicht reikt hij over de passagiersstoel om de deur voor haar open te doen.

Ondanks de ernst van de situatie is ze blij hem te zien.

Ze is altijd blij hem te zien.

De zwaailichten van de hulpdiensten werpen een afwisselend blauwe en witte gloed over het winterlandschap als Daniel en Hanna de vindplaats van het lijk naderen. Daniel laat zijn blik over de politiewagens glijden die langs de weg geparkeerd staan. Het gebied is al afgezet met gestreept lint.

De boodschap van de meldkamer in Umeå had ernstig en zorgelijk geklonken. De mevrouw die alarm had geslagen, had gesproken van een dood, toegetakeld lichaam. De omschrijving had verontrustend geleken.

Wat gebeurt er allemaal? Daniel moet aan de zaak van december denken, die was hem niet in de koude kleren gaan zitten. Hij kon zich het beeld van het lijkleke lichaam in de sneeuw bij de VM6-skilift op ieder moment voor de geest halen.

Hij haalt diep adem en stapt uit de auto, de kou slaat hem direct tegemoet. Op dit soort momenten is hij blij met zijn lichtbruine baardje dat zijn kin een beetje beschermt.

Samen met Hanna loopt hij naar de plek waar het met sneeuw bedekte lichaam ligt, onder een struik. Om de plaats delict niet te bevuilden, doen ze hun best afstand te houden. De forensische recherche is nog niet gearriveerd en de medewerker die het dichtst in de buurt woont – Carina Grankvist – zit in Mattmar. Van een patholoog-anatoom ter plaatse kunnen ze hier in het noorden alleen maar dromen, in deze noordelijke politieregio zijn de middelen sterk gecentraliseerd. Het lijkschouwingslaboratorium zit in Umeå, daar zullen ze het lijk straks heen sturen, als de forensisch onderzoekers hun werk gedaan hebben.

Het is inmiddels licht genoeg om goed te kunnen zien. Daniel begrijpt direct waarom de meldkamer had gesproken van een ‘ern-

stig misdrijf'. De man op de grond heeft een gapende wond in zijn achterhoofd en zijn handen zijn met tiewraps achter zijn rug gebonden. Zijn vingers lijken aan elkaar vastgevroren. De platina trouwring is nauwelijks te onderscheiden van de bevroren, blauw-witte huid.

'Het lijkt erop dat zijn hoofd is ingeslagen,' zegt Hanna.

Ze wijst naar de grote wond op de schedel. In het donkerbruine haar zit uitgesmeerd en opgedroogd bloed. Ondanks de sneeuw lijken er stukjes bot te zien in de brij.

'Iemand is behoorlijk woest geweest,' vervolgt ze met zachte stem.

De wind is opgestoken en brengt de toppen van de hoge sparren in beweging. Sneeuw valt met een ritselend geluid van een dikke boomtak terwijl een gierende wind over de weg blaast.

Het lichaam ligt op de zij, met één wang naar het bos gekeerd. Daniel ziet de duidelijke sporen van mishandeling. De neus is ook beschadigd, vermoedelijk gebroken. Bloed is uit de neusgaten over de lippen en kin omlaag gelopen.

Hij ziet wat vage baardstoppels, wat zou kunnen betekenen dat de man ergens in de avond of nacht was overvallen en dat er al wat uren verstreken waren sinds hij zich voor het laatst had geschoren.

'Ik schat dat hij zo rond de vijfendertig is,' zegt Hanna. 'Iets langer dan gemiddeld, minstens een meter tachtig. Gewicht rond de vijfentachtig kilo.'

Het slachtoffer ziet eruit als een doorsnee Zweedse man, met een winters bleke huid en kortgeknipt lichtbruin haar. Precies zoals hijzelf, beseft Daniel. Ze moesten ongeveer even oud zijn.

Zo snel kan het gaan.

Hij bestudeert de kleding van de overledene van een afstandje. De man droeg een spijkerbroek en trui, maar geen jas, schoenen of handschoenen. Naar zijn kleding te oordelen was hij binnen geweest op het moment dat hij werd aangevallen. Als hij buiten in elkaar was geslagen, had hij wel een jas en schoenen aangehad.

Op de een of andere manier moest hij hier terechtgekomen zijn. Ze bevinden zich een flink eind bij het dichtstbijzijnde dorp vandaan. Als de afrekening hier had plaatsgevonden, hadden er meer bloed en meer schoenafdrukken moeten zijn, of andere tekenen van strijd.

In plaats daarvan had de sneeuw die gedurende de nacht gevallen was het boslandschap toegedekt met een zachte deken en ging de wereld schuil onder wit.

Het enige wat je nog zag, waren de verse sporen van kleine hazenpootjes.

Hanna kijkt op. Haar gezicht is bleek.

‘Zo te zien staat ons een moordonderzoek te wachten,’ zegt ze zacht.

Daniel kijkt zijn collega aan, hij weet wat ze denkt. Ze hebben hun vorige onderzoek amper afgerond of ze moeten hun krachten alweer verzamelen.

Hanna wijst naar iets wat half verscholen in de sneeuw onder een uitstekende tak ligt.

‘Wat is dat?’

Ze zet voorzichtig een paar stappen naar voren en laat zich op haar knieën vallen, trekt het voorwerp naar zich toe. Het is een versleten, zwartleren portemonnee.

‘Geen roofmoord, dus,’ laat Daniel zich ontsnappen. Anders was de portemonnee wel weg geweest.

Hanna bekijkt de inhoud en houdt een roze rijbewijs omhoog.

‘Hij heet Johan Lars Andersson,’ zegt ze. ‘Geboren in 1985. Weet je of hij hier uit de buurt komt?’

Daniel denkt na. De naam klinkt bekend, maar zowel de voor- als achternaam is heel gewoon in Zweden. Het gezicht van het slachtoffer is zo toegetakeld dat hij moeilijk te herkennen is.

‘Geen idee,’ moet hij bekennen.

Hanna staat op en klopt de sneeuw van haar benen. Enkele vlokken dwarrelen door de lucht en komen neer op de grond.

‘Ik vraag me af wat hij gedaan heeft, dat zijn aanvaller zo tekeer is gegaan,’ zegt Daniel, vooral tegen zichzelf. ‘Het is zo gewelddadig.’

Rebecka

2012
september

Er komt tocht van het raam waarbij Rebecka Ekvall zich in de brede vensterbank genesteld heeft.

Ze maakt zich er niet druk om. Het is haar favoriete plekje in de slaapkamer, al sinds ze dat kleine meisje met blonde vlechten was. Ze heeft het altijd fijn gevonden hier te zitten tijdens het blauwe uur, als de schemering het subtielst is.

Er komt een auto aanrijden over de provinciale weg. Twee koplampen draaien het erf op en verlichten de bloemperken met de laatste asters. Het was een koude zomer geweest en de winter begint bijna. Zo ver noordelijk valt de eerste sneeuw meestal al in oktober.

Rebecka leunt naar voren om het beter te kunnen zien.

Twee mannen stappen uit de auto, de ene is dominee Jan-Peter Jonsäter, naar wie ze al haar hele leven luistert. Als ze de ander ziet, schrikt ze op. Het is Ole Nordhammar, de hulppredikant die zich bezighoudt met de jeugdactiviteiten. Op dinsdag begeleidt hij bijbelavonden voor tieners. Normaal gesproken is Rebecka daar altijd bij, ze slaat nooit een keer over.

Wat doet hij hier?

Er trekt een lichte tinteling door haar lijf. Ole is iemand die bewonderd wordt door zowel jongens als meisjes. Jongens zijn door hem geïmponeerd en meisjes smachten naar hem. Hij is knap en charismatisch en praat op een manier die je het gevoel geeft speciaal te zijn, uitverkoren zelfs. Rebecka bewondert hem stiekem, maar heeft nooit meer dan een paar woorden in zijn bijzijn

gesproken. Ze is veel te verlegen. Als hij naar haar kijkt, begint ze te blozen en kan ze niets meer uitbrengen.

Met lange passen loopt Ole naar de voordeur. Hij draagt een mooi donkerblauw tweedjasje dat perfect over zijn brede schouders valt. Rebecka's vader Stefan verschijnt op de buitentrap en schudt de twee mannen vriendelijk de hand.

Ze knijpt haar ogen half samen om het beter te kunnen zien. Haar nieuwsgierigheid is gewekt. Ze krijgen zelden bezoek op hun boerderij in Storstvallen vlak bij de Noorse grens, het is hier behoorlijk geïsoleerd. De dichtstbijzijnde burens wonen een flink eind verderop. Sinds haar eindexamen afgelopen juni helpt ze mee met de schapen en het melken en gaat ze bijna nergens meer heen. Alleen bij de kerkdiensten en de bijbelstudie in Snasdalen, waar het wijkgebouw staat, komt ze nog mensen tegen.

Maar dat geeft niet. Haar ouders zijn altijd al streng geweest met betrekking tot de personen met wie ze mag omgaan, ze hadden het altijd belangrijk gevonden dat ze met kinderen binnen de gemeente omging. Toen ze voor het jeugd- en vrijetijdsprofiel koos op de middelbare school in Järpen, was ze al gewend om contact met 'anderen' uit de weg te gaan.

'De verloren zielen', zoals haar vader hen meestal noemde. De goddelozen.

Rebecka heeft vooral medelijden met hen. Ze zijn verdwaald op aarde en hebben niet gesnapt dat Gods liefde hun redding is.

Zelf is ze innig dankbaar voor het feit dat ze zo'n geluk heeft gehad binnen de gemeente op te groeien. Haar ouders waren voor haar geboorte al lid van Het Licht des Levens. Net als hun ouders.

Ze hebben allemaal in het Dal van de Heer mogen wandelen.

Van de benedenverdieping klinken mompelende stemmen. Rebecka loopt naar de deur en luistert voorzichtig. Haar vader zegt iets, maar ze kan niet verstaan wat. Dan lijken ze de grote kamer binnen te gaan, want de stemmen worden zwakker.

Rebecka gaat op bed liggen en vraagt zich af of ze de Heilige Schrift moet gaan lezen voor aanstaande dinsdag, als er weer een bijbelavond is met Ole. Maar een paar minuten later roept haar vader haar van onder aan de trap.

'Rebecka, kun je even beneden komen?'

Ze aarzelt. Normaliter willen haar ouders haar er niet bij hebben als dominee Jonsäter er is. Het zijn de mannen die de leiding hebben binnen de gemeente, vrouwen zorgen voor het huis en het gezin. Zo is de natuurlijke verdeling, zo staat het in de Bijbel.

‘Rebecka?’ hoort ze haar vader opnieuw zeggen.

Ze kijkt om zich heen in haar kamer met het gele streepjesbehang. Ze heeft geen spiegel, want dat zou ijdelheid kunnen aanmoedigen. Ze strijkt haar vlecht recht en stopt haar blouse in haar rok.

Als ze beneden komt, zitten de drie mannen in de woonkamer aan de koffie met koekjes. Haar moeder Ann-Sofie is in de keuken bezig. Ze glimlacht voorzichtig naar Rebecka als ze langsloopt.

‘Goedemiddag,’ zegt Rebecka als ze de kamer binnenstapt.

Ze weet niet goed of ze een buiginkje moet maken of een hand moet geven.

Haar vader knikt haar bemoedigend toe. ‘Kom eens gedag zeggen. Ga zitten.’

Hij wijst naar de bank en laat Rebecka plaatsnemen naast Ole.

De zenuwen gieren door haar lijf, ze zit maar een paar decimeter bij hem vandaan, zo dicht is ze nooit eerder bij hem in de buurt geweest.

Ze ruikt de geur van zijn aftershave, een mannelijke geur van avontuur en wereldwijsheid. Zijn donkere haar valt in een verende lok over zijn brede, stevige nek.

Het is moeilijk te geloven dat hij bijna vijfendertig is. Hij is ontzettend knap, ook al is hij veel ouder.

Ole werpt haar een glimlach toe.

Rebecka begint te blozen en moet haar blik afwenden, ze kan er niets aan doen.

Haar moeder zet een voet over de drempel met de koffiekkan in haar hand. ‘Willen jullie nog een kopje?’ vraagt ze voorzichtig.

Haar vader fronst. ‘Niet nu. Zie je niet dat we bezig zijn?’

Haar moeder knippert met haar ogen en verontschuldigt zich meteen. ‘Pardon, dan zal ik niet in de weg lopen.’ Ze verdwijnt weer naar de keuken.

Rebecka vraagt zich af waarom haar moeder niet begrijpt wanneer de mannen met rust gelaten willen worden. Zelf zou ze hen nooit zo lastigvallen, zij weet wel beter. Ze zit zwijsend op de

bank. Ze heeft haar vaders ijskoude gezicht gezien de keren dat ze gasten hadden en haar moeder zich niet gedroeg. En ze heeft haar moeder horen huilen als hij haar terechtwees nadat de gasten vertrokken waren.

De drie mannen praten verder over koetjes en kalfjes. Rebecka heeft haar handen in haar schoot gevouwen; er staat geen kopje koffie voor haar op tafel. Af en toe krijgt ze een warme glimlach van Ole en iedere keer voelt ze haar wangen opglloeien. Eén keer knipoogt hij naar haar, maar hij zit vooral te praten met haar vader en dominee Jonsäter.

Het geeft niet, Rebecka heeft er vrede mee om zo vlak naast hem te zitten. Wacht maar tot ze haar beste vriendin Lisen vertelt dat Ole bij hen thuis langs is gekomen!

Eindelijk staat de dominee op.

‘Het was leuk dat de jongelui kennis konden maken,’ zegt hij tevreden.

Rebecka is in de war. Ze heeft Ole niet gesproken, maar haar knieën worden week als hij naar haar glimlacht.

‘Je bent me opgevallen bij onze bijbelavonden,’ zegt hij. ‘Ik heb gezien hoe ijverig je meedoet met de studie van de Heilige Schrift.’

Ze begint nog heviger te blozen. De vragen branden op haar tong als ze afscheid nemen in de gang, maar ze durft haar mond niet open te doen. In plaats daarvan gaat ze terug naar haar kamer.

Waar ging deze ontmoeting eigenlijk over?

Een stemmetje in haar fluistert dat wat ze amper durft te denken. Dat God een plan voor haar heeft. Dat Ole misschien interesse in haar heeft als domineesvrouw.

In november wordt ze negentien, het is tijd om een echtgenoot te zoeken. Haar moeder was getrouwd op haar achttiende, net als de meeste meisjes binnen de gemeente. Als Rebecka niet naar de middelbare school was gegaan, was ze waarschijnlijk al verloofd geweest.

Ze weet niet wat ze moet geloven. De gedachte alleen al voelt stoutmoedig. Dat Ole interesse in haar zou kunnen hebben, in de kleine verlegen Rebecka, zo jong en onbeduidend.

Maar hij had haar wel een warme blik toegeworpen daarnet op de bank.

Ze laat zich op haar knieën vallen en sluit haar ogen, vouwt

biddend haar handen terwijl ze Oles blauwgrijze ogen voor zich ziet, zijn goedgevormde gezichtstrekken en vastberaden kin.

Er trekt een tinteling door haar lijf.

God zal haar de weg wijzen, daar is ze van overtuigd.

Als Daniel weggrijdt van de plaats delict, denkt hij aan de omgebrachte man. Hanna zit zwijgend op de passagiersstoel naast hem.

Ze zijn op weg naar Staa, een plaatsje dat zo klein is dat het amper op de kaart staat. Het is vooral bekend van het gemeentelijke afvalpunt dat er gevestigd is. Het is de plek waar het slachtoffer, Johan Andersson, samen met zijn vrouw Marion Weiss Andersson had gewoond. Vermoedelijk heeft ze nog geen idee wat haar echtgenoot is overkomen.

Hij leeft niet meer. Hij is op brute wijze vermoord met een wreedheid die Daniel doet denken aan zijn jaren als politieagent in de kwetsbare buitenwijken van Göteborg. In de grote stad lag zwaar geweld altijd op de loer, maar hier in Åre is de criminaliteit minder rauw en meedogenloos. Dat was de reden dat hij hier zo'n drie jaar geleden had gesolliciteerd.

De aanblik van Johan zal hij echter niet gauw vergeten. Het vermorzelde gezicht, de diepe wond in het achterhoofd. De handen die op zijn rug waren gebonden en de manier waarop hij als een stuk vlees was achtergelaten op de grond.

Het oogt naar een afrekening van bijbelse proporties.

Wat had die arme man gedaan om aan zo'n wreedheid ten prooi te vallen?

‘Hoe voel je je?’ vraagt Hanna. Ze kijkt op van haar mobieltje waarop ze het register bekeek om een beeld te krijgen van het moordslachtoffer.

Daniel huivert en trekt de rits van zijn jas dicht.

‘Dit was niet precies hoe ik me mijn weekend had voorgesteld,’ zegt hij.

‘Ik weet het.’ Hanna glimlacht flauwtjes. ‘Het is bijna niet te

geloven, dat we alweer een moordonderzoek krijgen, zo kort na...'

Ze hoeft haar zin niet af te maken.

'Johan was loodgieter van beroep,' zegt ze in plaats daarvan, met een blik op het scherm. 'Hij had een eigen bedrijf samen met een zakenpartner genaamd Linus Sundin. Het bedrijf heet Andersson Sundin Rör AB en zijn vrouw doet de boekhouding.'

Daniel waardeert het dat ze hem meteen aantrekt.

Ze scrollt verder. 'Kijk eens aan,' zegt ze dan zacht.

'Wat?' vraagt Daniel.

'Er zit behoorlijk wat leeftijdsverschil tussen hem en zijn vrouw, zij is vierenveertig en hij was vierendertig.'

Tien jaar. Net als bij Daniel en zijn vriendin Ida. Hij is zesendertig en zij zesentwintig. Ze hadden elkaar leren kennen tijdens een avondje uit in een nachtclub, Bygget, anderhalf jaar geleden en waren als twee magneten tot elkaar aangetrokken. Hij was meteen tot over zijn oren verliefd op haar geworden.

Maar de samenleving staat milder tegenover relaties waarbij de man ouder is dan andersom heeft hij gemerkt.

'Het lijkt erop dat Marion en Johan getrouwd zijn toen zij vierendertig was en hij vierentwintig,' vervolgt Hanna. 'Dat is vrij jong voor een Zweedse jongen, vooral als je bedenkt dat ze waarschijnlijk al een tijdje een relatie hadden voor hun huwelijk.'

'Inderdaad,' stemt Daniel met haar in. 'Had hij kinderen?'

'Nee,' antwoordt Hanna. 'Geen kinderen, ondanks hun lange huwelijk.' Ze glimlacht even. 'Niet zoals bij jou en Ida.'

Ze kennen elkaar inmiddels al goed. Daniel heeft haar verteld dat Ida vroeg in hun relatie zwanger was geraakt. Toen Alice geboren werd, waren ze pas iets meer dan een jaar samen.

Hij denkt aan zijn dochter die nu vijf maanden is. Ze was in september geboren en is ontzettend gewenst. Daniel had er al jaren van gedroomd kinderen te krijgen. Op dit moment zit ze waarschijnlijk brabbelend in de kinderstoel terwijl Ida aan het ontbijten is. Hij heeft nog steeds dezelfde diepe gevoelens voor zijn vriendin, ook al was het een stuk zwaarder om een kind te krijgen dan hij ooit had verwacht.

Ze naderen een bord met de tekst STAA en Daniel slaat links af naar een smalle landweg die doet denken aan de plek waar Johan Andersson een aantal uur eerder gevonden was. Je kunt amper

zien dat de sneeuwplough langs is geweest. Daniel is blij met zijn fourwheeldrive, een absolute vereiste in Noord-Zweden.

De familie Andersson woont op Dalövågen.

Hanna strijkt een paar donkerbruine haarlokken opzij met haar rechterhand. Zij is ook aangeslagen door de situatie. Ze heeft een gespannen trekje om haar mond en haar schouders zijn opgetrokken.

‘Ik heb zo’n hekel aan dit soort gesprekken,’ zegt ze. ‘Ik zou willen dat het al voorbij was.’

Daniel knikt. Een overlijdensbericht overbrengen is een van de ergste onderdelen van het politievak.

‘Ik weet het,’ zegt hij. ‘Maar het moet gebeuren.’

Hanna bijt op haar nagelriem en kijkt uit het raam. ‘Maar toch blijft het moeilijk.’

Hoewel ze pas in december begonnen was, is ze de enige collega met wie Daniel zo’n nauw contact heeft. Ze wonen allebei in Åre, maar reizen vaak samen naar Östersund. Het is een gewoonte geworden om twee of drie dagen per week met elkaar mee te rijden, waardoor ze elkaar beter hebben leren kennen. Meestal kletsen ze een eind weg, maar soms worden hun gesprekken wat intiemer. Daniel heeft al aardig wat meegekregen over Christian, Hanna’s ex-vriend met wie ze vroeger samenwoonde, en over de ruzie over hun gezamenlijke appartement waar ze geen cent voor krijgt.

Daniel zelf is minder openhartig en zegt weinig over het feit dat het soms schuurt tussen hem en Ida, vooral op de momenten dat zijn werk de overhand krijgt. Maar hij praat veel over haar en Alice.

Waarschijnlijk heeft Hanna wel een vermoeden dat het niet altijd makkelijk gaat bij hem thuis. Getrouwd zijn met een politieagent is zelden eenvoudig.

Hanna leest verder op haar scherm.

‘Nu snap ik hoe het zit,’ zegt ze plotseling. ‘Zijn vrouw komt uit Duitsland. Ze is geboren in Großer Arber, dat is toch een skigebied in Beieren?’

Daniel heeft geen flauw idee. Hij is niet bepaald bekend met de geografie van Duitsland.

‘Dat verklaart haar voor- en achternaam. Ik vond het al een beetje Duits klinken.’

‘En Johan?’ vraagt Daniel.

‘Hij is geboren en opgegroeid in Duved. Hij zat op de middelbare school in Järpen, waar ze een speciaal topsportprogramma hebben voor skiërs. Hij was blijkbaar heel getalenteerd in zijn late tienerjaren en heeft een aantal jaren aan wedstrijdssport gedaan. Misschien hebben ze elkaar daardoor ontmoet? In de Alpen?’

Daniel beseft ineens dat hij precies weet wie het slachtoffer is. Het is dé Johan Andersson, de skiër uit Duved die in de jaren tweeduizend had deelgenomen aan de nationale competitie. Zowel zijn voor- als achternaam is zo normaal dat hij er in eerste instantie niet bij stil had gestaan.

Maar nu begrijpt hij het. Op de een of andere manier maakt dat de zaak nog erger. Er zal veel over de moord geschreven worden.

‘Waarom zou je een doodgewone man doodslaan? Een loodgieter?’ zegt Hanna somber. ‘Wat zou het motief kunnen zijn?’

‘Dat valt niet te zeggen.’

‘Zou het om geld kunnen gaan?’ gaat ze verder. ‘Een vorm van wraak? Waarschijnlijk is de dader iemand uit zijn omgeving, dat is meestal het geval.’ Ze zucht zacht. ‘Vrouwen worden vermoord door mannen en mannen door andere mannen.’

Daniel weet dat dit statistisch gezien klopt. Bovendien weet Hanna waar ze over praat, na zeven jaar in het centrum van Stockholm te hebben gewerkt waar ze onderdeel was van de afdeling Huiselijk Geweld. Ze heeft veel kennis over dergelijke vraagstukken.

Het is Hanna’s passie om kwetsbare vrouwen te helpen. Haar competenties waren van grote hulp bij het oplossen van het misdrijf in december.

Een moment later komt de villa van Johan Andersson in zicht. Het is een donkerbruin huis met een garage in dezelfde kleur. Het erf is sneeuwvrij gemaakt en er staat een Volkswagen Passat op de oprit.

Daniel voelt ook bij zichzelf de weerzin toenemen.

Dit is het vervelendste soort gesprek.

Een overlijdensbericht overbrengen.